

OPINIÓ

Sisco Lahosa,
professor de Filosofia

Un llibre diferent

Josep Maria Franquet ens tenia "acostumats" a una literatura específica i especialitzada, només a l'abast de tots aquells i aquelles que, per orientació o per professió, han fet de la ciència i de les divulgacions científiques un ús habitual. Més enllà d'aquesta temàtica, l'autor ha conreat també amb cert èxit la poesia i el gènere costumista (*Trenta tres jotes tortosines*).

Mai, fins ara, s'havia atrevit, el nostre amic Franquet, amb el gènere novel·lístic que ara enceta. *Ramón l'immortal*, editada per Onada, és el seu debut, i, potser el

principi de noves creacions en una persona prolífica i diversa com ell.

En la novel·la de Franquet, Ramón i les seves "circumstàncies" -com diria Ortega- són el pretext, un bon pretext, per convidar-nos a entrar en un MÓN vist i viscut des de perspectives diverses i, a la vegada, complementàries: teologia, filosofia, literatura, matemàtica, física, arquitectura, psicologia..., i més. En definitiva, tot un conjunt d'aproximacions a una realitat complexa, com és viure, que, ben entesos i relacionats, no hauríem d'entendre com un con-

junt de parts, sinó com un TOT. I potser en aquest aspecte rau el sentit i el significat de l'obra. Un llibre diferent en un doble aspecte: diferent per a l'autor, que, com he dit, s'estrena en aquest estil literari, i diferent també pel contingut, amb nombroses i prou justificades aportacions i reflexions que, a partir del personatge principal, Ramón Berenguer Curto, ens conviden a fer camí conjunt tot compartint, a la vegada, els seus neguits, dubtes i incerteses.

Possiblement per aquest motiu, pel desig d'entrar en diàleg amb

el lector, la lectura no és fàcil ni lleugera, requereix temps i un ritme assossegat i tranquil. L'entorn, l'escenari en el qual transcorre la història de Ramón i el fil conductor d'aquesta són, a la vegada, motius i raons que justifiquen i expliquen aquest "lento ma non troppo" d'una lectura pausada i reflexionada.

L'autor, amb la seva aposta per un nou estil literari, diferent al que ens té acostumats, ens convida a parlar d'una nova manera d'entendre la lectura d'un text novel·lístic, la lectura dialògica, en la qual el personatge que dona

nom a la novel·la indueix el lector/a a replantejar-se tot un seguit de qüestions gens fútils i que quotidianament no formen part del nostre interès, bé sigui perquè no estan al nostre abast, bé sigui perquè el soroll, el neguit i les presses del dia a dia ens fan difícil tenir temps per a assumptes majors.

Per tot plegat, pel contingut, per l'entorn, per l'estil i pel propòsit implícit que hom pot pressuposar en l'autor, *Ramón l'immortal* és aquest llibre diferent que demana temps per poder ser llegit i pair-ne els interrogants que ens proposa.